

[Wamberg.]

præsenteret for de 5 forligspartiets gavebord. Det må betragtes som noget overordentlig negativt, at de to største, helt organisationsdominerede partier gennem dette forlig endnu en gang prøver at indbilde befolkningen, at der kan drysses ca. 5 mia kr. ud til højre og venstre uden samtidig tilstrækkelig klart at understrege, at der kun er skatteyderne til at betale disse milde gaver.

Sandhedens time vil hurtigt melde sig, regningen skal betales, vi vil igen få højere skatter, og vi vil igen høre de gammelkendte undskyldninger, når de tilsigtede virkninger af dette sindrigt opbyggede korthus af lovforslag falder sammen: vi troede, det ville hjælpe, og vi kunne ikke, da forslagene blev gennemført, vide, at f. eks. oliepriserne ville stige, eller at flæskepriserne faldt, eller at der ikke var nogen, der ville bo i de boliger, vi byggede.

Hensigten med forliget er at begrænse arbejdsløsheden, at genskabe troen på fremtiden i erhvervslivet og dermed fremme industriens lyst til at investere og den enkeltes lyst til at arbejde. Det postuleres af forligspartierne, at gavebordets væsentligste bestanddele vil begrænse erhvervslivets omkostningsniveau, og nogle af forligspartierne tror måske også, at den enkelte arbejders realløn forbedres, specielt gennem den 5 måneders momsnedsettelse. I en kort periode vil dette sidste naturligvis også blive virkningen, men virkningen bliver nøjagtig den samme set fra en reallønsbetragtning for den, der har indrettet sin tilværelse på en indkomst baseret på arbejdsløshedsunderstøttelse, socialhjælp eller sygeløn, der jo i vidt omfang suppleres med månedskinsarbejde af den ene eller den anden art.

Der er intet i de fremsatte forslag, der vil fremme lysten til at tage arbejde. Der er intet, der giver større afstand mellem reallønnen for én, der arbejder, og én, der er arbejdsløs. Der er intet i forslagene, der indebærer, at de tusinder af ledige arbejdspladser, der har stået ubesat i dette land det sidste år, efter vedtagelsen af disse såkaldte beskæftigelsesfremmende foranstaltninger vil skaffe stabil arbejdskraft til industri, landbrug eller forretninger, der uanset annoncer, henvendelser til arbejdsformid-

ling eller direkte til fagforeninger ikke har kunnet få den arbejdskraft, man havde brug for.

I sommerens løb har vi oplevet et utal af ulovlige strejker. En tillidsmand for B&W udtalte frimodigt på spørgsmålet om, hvad de ansatte på B&W ville gøre, hvis virksomheden måtte lukke: „Så kan vi jo bare hæve understøttelse“.

På weekendens socialdemokratiske årsmøde lød der da også fornuftige røster fra nordjyske arbejdere, der stillede sig uforstående over for, at arbejdere i København, der havde det dobbelte i løn af, hvad man f. eks. får i Brovst, strejkede for at få 4 kr. mere. Det forekommer, som om solidariteten arbejderne imellem svigter, at arbejderne selv er begyndt at sætte spørgsmålstegn ved, om ikke understøttelserne til arbejdsløse og ydelserne i socialhjælp både er for høje og for lette at få.

De forslag, der nu skal gennemføres, vil bestyrke dette indtryk. Det er folketingets pligt at få genskabt troen på, at det kan betale sig at arbejde. Det er folketingets pligt at sørge for, at de, der arbejder, tydeligt får væsentlig mere til eget forbrug end ved ikke at arbejde eller ved at hæve socialhjælp. Det problem løses ikke ved tilskud eller nok så mange beskæftigelsesfremmende forslag af den art, vi her er præsenteret for.

Det er falsk tale at sammenligne den eksisterende arbejdsløshed med den, vi oplevede i 1930'erne, og forligspartierne har, bortset fra smukke hensigtserklæringer uden reelt indhold, ikke i de fremlagte forslag forklaret, hvorledes underskuddet på dette og næste års finanslov, der for begge år bliver tocifrede milliardbeløb, skal dækkes.

I forliget deltager to forhenværende statsministre, og den nuværende har på alle tre's vegne i formiddags udtalt, at forliget består af forstandige formuleringer. Det må i den anledning fastslås, at også for både forhenværende og nuværende statsministre gælder det, at ingen er forpligtet ud over sine evner. Vel påstås det fra gammel tid her i landet, at den, Gud giver embedet, giver han også forstanden. Noget kunne tyde på, at der efterhånden er for mange embeder og for lidt forstand. Lad os håbe, at også den nuværende statsminister snart må blive forhenværende.